

MOLNÁR DÁVID

Beszéljünk!

*E tág csönd annyira bánt.
Beszéljünk! Ha egymáshoz nem tudunk,
magunkban legalább.
Nevezük a kuszaságot rendnek,
látásnak, hogy a dolgok homályba vesznek.
Ami hiányzik, hívjuk szeretetnek.*

MOLNÁR DÁVID 25 éves, másodéves hallgató az ELTE BTK magyar szakán, korábban az Óbudai Egyetemen szerzett BSc diplomát műszaki menedzser szakon. 2013 decembere óta tagja a Dél-Alföldi Művészeti Körnek, ennek antológiájában már jelentek meg versei.

Közel

*Nyúlkál felém hűvös csáp és szörnyű inda.
Közel vagyok. Emlékszem már álmaimra.
Itt vagy te is, megint fölszöktél a mélyből;
vigyél magaddal, hogy összerakj meg széttörj!
Színtér: ezek a romok, azok a pincék.
Furcsa liftek visznek. Föl, de nem el innét.
Hát, itt vagy, szeress, itt jár egy gonosz állat;
hazavinnélek – fölfalták a szobámat.
Ne fuss tovább, ott az a kis zug, oda bújj!
Akár e világ, emléked is olyan új
még; hiába ismerem jól kedves arcodat,
halni ébredek, sosem voltál s most se vagy.*

Tó

*pont beleillik medrébe a tó
arctalan szemlél túl nem áradó
egy kavics kacag ahogy lemerül
s egy papírhajó búsán ül felül
várjad a napot sohase keresd
ne hívd a múltat örök alperest
a tóból csőr hörpint belőled is
hullámok ütköznek s már semmi nincs.*

Madár

*madár vagy csőröd kihúzod a számból
két szárnyad szeleket korbácsol melyek
szerteszaladnak
kikapják a rajzfilmfigurás matricát
a gyerekek kezéből
kikapják a most kapott virágot
a lányok kezéből
kikapják a határozott politikai pártállású újságot
a férfiak kezéből
és te torkomból megint kiveszed az étékké
lényegült valótlant*